

vitosti užívati a nebyl povinen ustoupiti vydražitelům dříve, leč teprve za náležitou, to jest šestiměsíční výpověď (§ 1121 obč. z.). Odevzdal-li reality vydražitelům před tím, nepřísluší mu náhrada daní z nejvyššího podání. Z téhož důvodu nelze uznati za oprávněný nárok rekurentův na náhradu pachtovného v částce 11.972 Kč. Podle rekurentovy přihlášky je to doplatek na pachtovné za rok 1923; po celý tento rok rekurent nemovitostí užíval, sklizně z nich vzal, pokud se týče užívati jich mohi; proto není nárok na vrácení pachtovného opodstatněn.

Pouze ohledně inventáře nelze souhlasiti s nižšími soudy, že také tu rekurentovi žádného odškodnění nepřísluší. Na rozdíl mezi cenou nákupní a cenou v době zrušení pachtovního práva rekurent ovšem nároků nemá, ale utrpěl-li škody tím, že následkem zrušení pachtovního práva nezbylo mu než inventář prodati v nevčas, se ztrátou, tedy za tuto škodu náhrada mu přísluší. V tomto bodě bylo rekursu přiznati oprávnění.

Tím však napadené usnesení zůstává nedotčeno ve svém výroku, pokud jím usnesení prvního soudu ohledně nároků rekurenta a věřitelů jemu následujících se zrušuje a prvnímu soudu se ukládá, aby o zrušení části rozvrhového usnesení znovu jednal a rozhodl. Dotyčné jednání a nové rozhodnutí jest nutným, ježto první soud, jak správně uvádí rekursní soud, nepostupoval při rozvrhovém roku podle § 213 ex. ř., nejednal se stranami o výši nároku o elektrické zařízení, o výši zbytku kauce, nejednal ve směru rekursním soudem uvedeném o poplatku a vkladném z pachtovní smlouvy a nebylo jednáno o škodě na inventáři; první soud také o tom nejednal, zdali rekurent ustoupil vydražitelům a má-li odškodnění býti z nejvyššího podání ihned přikázáno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. prosince 1924 R I 1031-24. —l.

Do inventáře jest zařaditi pouze majetek, v jehož držbě zůstavitel v čase úmrtí byl, nestačí pouhé tvrzení spoludědiců, že zůstavitel zanechal peníze, které při soupisu inventáře nalezeny nebyly.

Pozůstalostní soud zařadil do aktiv pozůstalostních částku 12.000 Kč jako hotovost za voly zůstavitelem odprodané, o níž všichni spoludědicové kromě syna zůstavitele A. prohlásili, že zůstavitel onu hotovost uloženou měl ve voj. kufříku, který vlastnický náležel A., ačkoliv při soupisu pozů-

stalostního jmění tato hotovost per 12.000 Kč nalezena nebyla. V tomtéž kufříku však nalezeno bylo 540 Kč, jež si tam zůstavitel uschoval a které do aktiv pozůst. pojaty byly. Zařazení částky 12.000 Kč opřel o § 104 nesp. pat. Rekursní soud usnesení potvrdil.

Důvody: Do stavu jmění zařazena byla též hotovost 540 Kč, o které stěžovatel A. v protokolu uvedl, že činí si na ni nárok sám, poněvadž kufřík náleží jemu a tudíž i 540 Kč, které si tam zůstavitel uschoval. Tímto skutkovým tvrzením doznává stěžovatel, že zůstavitel měl nad kufříkem tím skutkovou moc, spojenou s vůlí nakládati s ním jako s vlastním (§ 309 obč. zák.). Proto, když ostatní zákonní dědicové tvrdili, že zůstavitel prodal v polovici ledna dva voly za 12.000 Kč a že si tuto kupní cenu, hotově mu vyplacenou, uložil do téhož kufříku a klíček od něho si vzal sám, stěžovatel A. nemůže popřít, že zůstavitel se v oné době v držbu hotovosti té skutečně dostal a nedovedl ani vzdáleně naznačiti, jak zůstavitel s hotovostí tou v tak krátké době — od polovice ledna do 21. března — naložil. Nemohl proto prvý soudce odporovati návrhu ostatních, dědičky oprávněných osob, na zařazení hotovosti 12.000 Kč do pozůstalostního jmění.

Nejvyšší soud vyhověl odvolacímu rekursu pro zřejmé porušení zákona a zřejmý odpor se spisy a usnesení nižších soudů změnil v ten rozum, že se částka 12.000 Kč z poz. aktiv vylučuje. *Důvody:* Pozůstalostním spisům zřejmě odporuje skutkový předpoklad obou nižších soudů, že sporná hotovost 12.000 Kč byla v době smrti zůstavitele v jeho držbě (§ 97 nesp. pat.) nebo jako nesporné vlastnictví v rukou osoby třetí (§ 104 posl. odst. nesp. pat.), zde stěžovatele A. Není však zjištěno, že zůstavitel měl spornou hotovost uloženou v kufříku stěžovatele A. v době smrti a že v době té byl v její držbě.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 1924, č. j. R I. 947/24. Dr. Jos. Mrůzek.

*Spolupachatelství na zločinu podle § 81 tr. z. či pře-
stupek podle § 312, 314 tr. z.? Spolupachatel odpovídá
též za jednotlivé činy svých společníků, jakoby je sám
předsevzal.*

Obžaloba spatřovala zločin dle § 81 tr. z. obžalovanému K. T. za vinu kladený v tom, že dne 11. listopadu 1922 v D. se spoluobžalovaným A, B, C nebezpečně ohrožovali obklopením